

Arrest

nr. 348 586 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 28 april 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 5 mei 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. LERNOUT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 12 augustus 2024.

1.2. Op 18 augustus 2024 diende hij een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in. Hij werd vervolgens overeenkomstig de Dublin III-Verordening overgedragen aan België.

1.3. Verzoeker kwam opnieuw in België aan op 10 februari 2025 en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 12 februari 2025.

1.4. Op 12 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U verklaart van etnische origine Pashtoun te zijn en de soennitische islam na te leven. U bent geboren te Othkel buurt in Kabul. U woonde hier uw hele leven samen met uw vader, moeder, broer en zus. U studeerde tot de zevende graad en was nog steeds een student toen u Afghanistan verliet.

U verklaarde dat uw vader ongeveer veertien of vijftien jaar geleden in de regio van Banaee in Kabul een winkel huurde waarin hij alcohol en snoep verkocht. Wanneer u achttien jaar oud was ging u uw vader in de winkel helpen. Zo ging u steeds na school naar de winkel en was u er verantwoordelijk voor het verkopen van alcohol, ook uw oudere broer werkte mee in deze winkel en kreeg dezelfde taken als u. In het jaar 1393 volgens de Afghaanse kalender (2011 – 2012 in de Gregoriaanse kalender) werd uw broer omwille van zijn tewerkstelling in de winkel van uw vader aangevallen door de taliban. Door toedoen van een explosie raakte hij lichamelijk beperkt. Nadien ontving de regio waarin er verschillende alcoholshops uitgebaat werden verschillende dreigbrieven van de taliban die waren gericht aan alle uitbaters van de alcoholshops. Bij de machtsovername kwamen de taliban naar deze buurt en schoten ze op alle winkels die alcohol verkochten. U kon die dag net op tijd uit de winkel wegluchten. Op dat moment verzegelden de taliban alle winkels en kreeg er niemand nog de toestemming om alcohol te verkopen. Enkele dagen na de machtsovername ontving uw familie een dreigbrief van de taliban waarin ze eisten dat u zich bij hen zou aanbieden. Twee dagen na het ontvangen van deze dreigbrief werd uw vader gearresteerd door de taliban. Gedurende drie maanden werd uw vader door de taliban gemarteld. Nadien werd hij vrijgelaten omdat hij oud was en op voorwaarde dat hij u aan de taliban zou overdragen. Na het ontvangen van de dreigbrief dook u gedurende vijftien dagen onder in het huis van uw maternale oom. U verliet Afghanistan ongeveer vijftien dagen na de machtsovername.

Na een reis van ongeveer 3 jaar kwam u in België toe en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 augustus 2024. Omdat u geen opvang kreeg, besloot u echter naar Duitsland te gaan en daar opnieuw asiel aan te vragen op 18 augustus 2024. Duitsland stuurde u echter terug naar België. U kwam opnieuw aan in België op 10 februari 2025. U diende in België een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 12 februari 2025. Op 2 april 2025 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek formeel ontvankelijk.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan komen de taliban nog regelmatig bij uw familie langs om te informeren naar uw verblijfplaats, maar hebben ze geen verdere stappen ten aanzien van uw familie ondernomen. Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: de taskara van u, uw vader en uw broer, documenten inzake het incident van uw broer en zijn handicap, een dreigbrief van de taliban en een USBstick met daarop twee video's van de winkels die door de taliban werden beschoten en werden afgebrand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u zich goed voelde (CGVS I, p. 2). U haalde aan vergeetachtig te zijn (CGVS I, p. 23), maar diende hieromtrent geen medische, noch psychologische attesten in. U verklaarde hieromtrent zelf dat u geen mentale problemen heeft (CGVS I, p. 23). Verder verklaarde u dat u tijdens uw reisweg geslagen werd in Kroatië waardoor u last had van uw ribben, hoofd en hand (CGVS I, p. 9). Ondertussen zijn deze problemen opgelost en ervaart u enkel nog pijn aan uw hand (CGVS I, p. 9). U laat het na hiervan enig medisch attest neer te leggen. Daarbij werd er u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gemeld dat u altijd een extra pauze zou kunnen aanvragen indien u hier nood aan zou hebben (CGVS I, p. 9). Het persoonlijk onderhoud kon zonder enige problemen plaatsvinden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opgepakt en gedood te worden door de taliban omwille van uw medewerking aan het verkopen van alcohol (CGVS I, p. 12). Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste worden er enkel twijfels geplaatst bij uw profiel als verkoper van alcohol omwille van volgende redenen:

- Er is een opvallende mate van verschil in gedetailleerde info die u kon geven tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud. Tijdens het eerste onderhoud had u maar weinig kennis over hoe de winkel van uw vader werkte. U wist toen niet hoe de alcohol werd ingevoerd en kon slechts enkele soorten alcohol noemen die in de winkel verkocht werden (CGVS I, p. 12-14). Tijdens het tweede onderhoud kon u plots veel meer uitleg geven. U vertelde uitgebreid over de verschillende alcoholprijzen, hoe de aankopen gebeurden en u kende ook alle praktische details over de huur van de winkel (CGVS II, p. 4-8, 9 en 10). Als verklaring voor deze discrepantie in uw kennis omtrent de winkel verklaarde u dat u na het eerste persoonlijk onderhoud contact opnam met uw vader en hem naar deze informatie vroeg (CGVS II, p. 12). Het is bevreemdend dat u deze informatie pas tijdens het tweede interview kon verstrekken. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u zelf gedurende één jaar tewerkgesteld was in de winkel van uw vader.*
- U bent tegenstrijdig omtrent de artikelen die u in de winkel van uw vader verkocht. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u alleen maar alcohol verkocht in deze winkel en niets anders (CGVS I, p. 13). Echter paste u deze verklaring aan en verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u naast alcohol ook energydranken en snoepgoed verkocht (CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen merkt u op dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud problemen had met de vertalingen van de tolk en dat u wel degelijk vermeldde dat u ook andere dingen dan alcohol verkocht (CGVS II, p. 8). Daarbij verklaarde u ook aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud dat u geen opmerkingen kon maken omtrent het eerste persoonlijk onderhoud omdat u de notities niet ontving (CGVS II, p. 2). Echter blijkt duidelijk uit uw administratief dossier dat zowel u als uw advocaat de notities van het eerste persoonlijk onderhoud ontvingen (d.d. 10.07.2025 en 11.07.2025) en jullie zich dus wel degelijk in de mogelijkheid waren om opmerkingen te maken. Daarbij haalde u aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u enkele dingen wenste recht te zetten, maar maakte u daarbij geen opmerking omtrent het al dan niet verkopen van andere dingen in uw winkel (CGVS II, p. 2-3). Het louter verwijzen naar problemen met de tolk biedt geen verschoning voor deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen.*
- U legt geen enkele documenten, noch foto's neer die uw tewerkstelling in deze winkel kunnen staven, noch dat uw vader ooit eigenaar was van zulke winkel, hetgeen toch verwacht mag worden indien uw vader gedurende veertien à vijftien jaar uitbater was van een winkel.*

Zelfs indien aangenomen zou worden dat u werkzaam was in de alcoholwinkel van uw vader, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor een vrees zou dienen te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Daarover dient het volgende te worden opgemerkt:

- U bent tegenstrijdig omtrent de chronologie van uw vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u bij de DVZ dat eerst uw vader werd meegenomen door de taliban en jullie pas nadien een dreigbrief zouden ontvangen hebben (CGVSvragenlijst, vraag 5). Echter verklaarde u zowel tijdens uw eerste als tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u eerst een dreigbrief ontving en uw vader pas twee à drie dagen na het ontvangen van de dreigbrief door de taliban werd meegenomen (CGVS I, p. 11 en 19; CGVS II, p. 13-14). Deze tegenstrijdigheid doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.*
- U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop uw vader werd vrijgelaten door de taliban. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader na bemiddeling door de dorpsoudsten vrij werd gelaten (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Echter verklaarde u tegenover het CGVS dat uw vader door de taliban werd vrijgelaten omdat hij oud was, alsook kreeg hij als voorwaarde het aanleveren van zijn zoon, u, aan de taliban (CGVS I, p. 22-23).*

Geconfronteerd met dit verschil in uw verklaringen merkt u op dat u het niet zo hebt vermeld en dat het niet uw probleem is dat de DVZ dit zo noteerden in uw dossier (CGVS I, p. 23). Hetgeen geen verschoning biedt voor deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Daarnaast vermeldt u dat u zich omwille van medische redenen maar weinig kan herinneren van deze events (CGVS I, p. 23). Echter laat u het na enig medisch document omtrent uw vergeetachtigheid in te dienen waardoor ook deze verklaring geen rechtzetting van uw eerder tegenstrijdige verklaringen kan teweegbrengen.

- Ter staving van uw problemen met de taliban legt u een kopie van een dreigbrief voor (stuk 3 inventarisdocumenten). Uit de officiële vertaling van deze dreigbrief blijkt dat deze werd opgemaakt op 15.06.1400 AK (6 september 2021 GK). Echter is dit niet in overeenstemming met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u ongeveer twee dage na de machtsovername de dreigbrief ontving (CGVS II, p. 13-14), hetgeen overeenkomt met 17 augustus 2021. Alsook verklaarde u dat u het land verliet ongeveer 15 dagen na de machtsovername, hetgeen overeenstemt met 30 augustus 2021 (CGVS I, p. 11). Er wordt vastgesteld dat de datum van opmaak van de door u voorgelegde dreigbrief van de Taliban niet alleen na de door u zelf opgegeven datum valt, maar bovendien zelfs na uw vertrek uit Afghanistan is gelegen. Deze vaststelling vormt een ernstige tegenstrijdigheid die de authenticiteit van dit document fundamenteel ondergraaft en de bewijswaarde ervan volledig tenietdoet.

- Betreffende diezelfde dreigbrief (stuk 3 inventaris documenten) wordt er opgemerkt dat uit de officiële vertalingen uw verklaringen blijkt dat enkel en alleen uw naam vermeld wordt (CGVS I, p. 23). Echter is dit bijzonder vreemd aangezien uw vader officieel eigenaar was van de winkel, alsook uw broer, net zoals u, medewerker was in deze winkel (CGVS I, p. 14-16). U verklaarde hieromtrent dat uw vader niet vermeld werd aangezien hij op dat moment al oud was (CGVS I, p. 22), alsook dat u broer door de explosie gehandicapt werd waardoor hij niet meer kon werken (CGVS II, p. 14). Echter werd uw vader, volgens uw verklaringen, meegenomen door de taliban na het ontvangen van de dreigbrief waardoor er dus logischerwijze vanuit gegaan kan worden dat hij ook vermeld zou worden in deze dreigbrief indien de taliban op de hoogte zouden zijn van deze tewerkstelling van u en uw familie. Het gegeven dat enkel u vermeld wordt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen van de taliban aan uw adres.

- Het is weinig aannemelijk dat wanneer de taliban u actief zouden viseren ze tot op heden geen acties zouden ondernemen tegen uw familie, dewelke nog steeds woonachtig is in Kabul. Volgens uw verklaringen keerden de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog enkele keren terug naar uw huis waarbij ze bij uw familie informeerden naar uw verblijfplaats, maar waarbij ze geen andere feiten stelden ten aanzien van uw familie (CGVS II, p. 17). Daarbij is het niet aannemelijk dat ze uw vader, als uitbater van de winkel, en uw broer met hetzelfde profiel als u, verder met rust zouden laten. Daarenboven was uw aangifte bij de taliban zelfs een voorwaarde voor de vrijlating van uw vader door de taliban (CGVS I, p. 22-23). Het feit dat uw vader tot op heden niet aan deze voorwaarde zou hebben voldaan, zonder dat dit heeft geleid tot enige vorm van hernieuwde vervolging, terwijl ook uw broer niet werd gearresteerd of gedood door de Taliban, is niet coherent met de door u voorgehouden vervolgingscontext. U maakt bovendien geenszins aannemelijk waarom de Taliban u heden nog zou viseren, terwijl uw vader en broer, die een gelijkaardig profiel hebben, tot op heden zonder problemen in Afghanistan verblijven. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op wezenlijke wijze.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020-08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact

gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk

vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw vader en broer (stuk 1 inventaris documenten) zijn een loutere aanwijzing van jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat. De documenten betreffende de medische problemen van uw broer (stuk 2 inventaris documenten) tonen slechts aan dat uw broer het slachtoffer werd van een explosie hetgeen hier boven niet werd weerlegd. Echter toont u niet aan dat deze explosie gelinkt was aan uw activiteiten. De dreigbrief die u voorlegde (stuk 3 inventaris documenten) kan bovenstaande beoordeling niet wijzigen aangezien de vaststellingen in deze dreigbrief niet verenigbaar zijn met uw eigen verklaringen. De USB-stick met daarop twee video's (stuk 4 inventaris documenten) tonen slecht enkele beelden van (gewapende) mensen op een plein. Er is in deze video's niets af te leiden dat gelinkt kan worden aan uw tewerkstelling in de winkel, noch aan de door u voorgehouden feiten van vervolging. Deze video's bieden noch een bevestiging, noch een weerlegging van uw asielschik en hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande beoordeling. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en

documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker een schending op van "het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsplicht".

Onder het kopje "A. weigering van de vluchtelingenstatus" tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Onder het kopje "B. Weigering van de subsidiaire bescherming" "betwist [verzoeker] ook de weigering van de subsidiaire beschermingen maar gedraagt zich hiervoor naar de wijsheid van de Raad".

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 28 april 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van februari 2024;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van november 2024;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van januari 2026.

2.2.2. Op 5 mei 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over als reactie op voormelde aanvullende nota van verweerder samen met "bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in AFGHANISTAN".

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*

Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij zijn vader hielp bij het verkopen van alcohol in diens winkel.

In de bestreden beslissing komt verweerder tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

De Raad dient in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet alle motieven uit de bestreden beslissing te onderschrijven. Zo volgt de Raad verzoeker waar hij onder het kopje “1. Volgens het CGVS is er een groot verschil over de kennis van de winkel in de twee interviews” ingaat op het motief aangaande het verschil in gedetailleerde informatie die hij kon geven over het reilen en zeilen van zijn vaders winkel tijdens het eerste en tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) waarbij hij erop wijst dat hij niet op de hoogte was van deze zaken omdat zijn vader verantwoordelijk was voor de winkel. Verweerder stelt vast dat verzoeker tijdens het tweede gehoor meer informatie kan geven over de prijzen, aankoop van alcoholische dranken en de praktische details over de huur van de winkel. Verzoeker verklaarde echter dat hij na het eerste gehoor contact had met zijn vader en hem deze informatie vroeg. Gezien het de winkel van verzoekers vader was die deze zaken regelde, acht de Raad het niet onaannemelijk dat verzoeker niet beschikte over informatie aangaande de aankoop van alcohol en de details over de huur.

De Raad kan verweerder echter wel volgen waar hij vaststelt dat verzoekers verklaring dat hij zijn vader, toen hij 18 jaar werd, gedurende een jaar hielp bij de verkoop in de winkel ongeloofwaardig overkomt gelet op de vaststelling dat hij niet eenduidig is over wat er in de winkel werd verkocht. Zo stelt verweerder vast dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat er buiten alcohol, niets anders werd verkocht in de winkel. In het gehoorverslag kan in dit verband worden gelezen:

“Werkte uw vader in Afghanistan? Ja hij werkte.

Wat deed hij? Hij verkocht alcohol.

Alleen alcohol? En alcohol en bier” (gehoorverslag CGVS 9 juli 2025, p. 7).

“Wat verkocht u in de die winkel? Alcohol, wodka, black label, bier, alcohol Kesmishi, en er was alcohol die dostami en rehan alcohol noemt.

En ook andere dingen dan alcohol? Alleen die dingen” (gehoorverslag CGVS 9 juli 2025, p. 13).

Terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat er naast alcohol, ook energiedrank en snoepgoed werd verkocht. Zo kan in het gehoorverslag worden gelezen:

“Verkocht uw vader ook nog andere dingen dan alcohol? Het was heel veel verschillende soorten dranken, energie drank, monster en alcohol en een beetje van alles.

Alleen maar verschillende alcoholische en niet alcoholische dranken of ook andere zaken? Bier, Gandumi bier bijvoorbeeld, koekjes en snoepjes en nog meer dingen.

Is het correct dat ik het me inbeeld als een kleine supermarkt voor eten en drinken? Het was iets groter dan deze ruimte, dus ik kan het geen supermarkt noemen, we verkochten voeding en drank en op 1 rij hadden ze 16 winkels gebouwd.” (gehoorverslag CGVS 15 januari 2026, p. 6).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op deze pertinente vaststelling. De Raad acht het niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat, wanneer hij verklaart dat hij zijn vader een jaar lang regelmatig hielp in de winkel, hij op vragen over dergelijke basiszaken als wat er werd verkocht in deze winkel, eenduidig kan antwoorden. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hij zijn vader zou hebben geholpen bij de verkoop in de winkel.

Waar verzoeker onder het kopje *“2. Het gebrek aan foto’s en documenten van de winkel”* nog tracht te verklaren waarom hij geen foto’s of documenten van de winkel kan voorleggen, wijst de Raad erop dat hij het motief in de bestreden beslissing aangaande het ontbreken van documenten of foto’s van de winkel en verzoekers tewerkstelling overtuigend overtuigd acht. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende schragend voor de conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verweerder oordeelt vervolgens dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker werkzaam was in de winkel van zijn vader, hij niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Hij baseert zich daarvoor op volgende vaststellingen:

- (1) Verzoeker is tegenstrijdig over de chronologie van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.
- (2) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop zijn vader werd vrijgelaten door de taliban.
- (3) De datum van opmaak van de door verzoeker voorgelegde kopie van dreigbrief stemt niet overeen met zijn verklaringen. Hierdoor wordt de authenticiteit van dit document fundamenteel ondergraven.
- (4) Uit de officiële vertaling van voormelde dreigbrief en verzoekers verklaringen blijkt dat enkel verzoekers naam vermeld wordt. Dit is bijzonder vreemd aangezien zijn vader officieel eigenaar was van de winkel, alsook zijn broer, net zoals verzoeker, medewerker was in deze winkel.
- (5) Het is weinig aannemelijk dat wanneer de taliban verzoeker actief zouden viseren ze tot op heden geen acties zouden ondernemen tegen zijn familie, dewelke nog steeds woonachtig is in Kabul. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk waarom de taliban hem heden nog zouden viseren, terwijl zijn vader en broer, die een gelijkaardig profiel hebben, zonder problemen in Afghanistan verblijven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Onder het kopje *“3. Tegenstrijdigheid over de dreigbrief”* volhardt verzoeker in zijn versie dat hij thuis was toen de dreigbrief kwam en dat zijn vader erna werd meegenomen door de taliban. Hij voegt hieraan toe *“dat het volkomen onlogisch [zou] zijn dat eerst iemand wordt meegenomen en dat erna pas een dreigbrief zou komen”*.

Door louter te volharden in één versie van de feiten slaagt verzoeker er niet in de vaststelling van verweerder aan het wankelen te brengen dat hij bij de DVZ verklaarde: *“Ondertussen was de Taliban bij mij thuis langs*

gekomen en hadden ze mijn vader meegenomen. Daarna hebben ze dreigbrieven gestuurd [...] (CGVS-vragenlijst, punt 5). Om later tijdens het eerste en tweede gehoor bij het CGVS te verklaren dat hij eerst een dreigbrief kreeg en twee of drie dagen later zijn vader door de taliban werd meegenomen (gehoorverslag CGVS 9 juli 2025, p.11 en 19, gehoorverslag CGVS 15 januari 2026, p. 13-14).

Onder het kopje “4. Tegenstrijdigheid over de vrijlating van de vader” voert verzoeker aan “dat zowel de dorpsoudsten bemiddeld hebben maar dat hij ook werd vrijgelaten omdat hij oud was en zijn zoon de plaats diende gegeven te worden”, dus is er geen sprake van een tegenstrijdigheid.

De Raad stelt vast dat verzoekers a posteriori uitleg niet strookt met wat er in het gehoorverslag van het CGVS kan worden gelezen:

“Bij DVZ vertelde u dat hij werd vrijgelaten door de dorpsoudsten, nu zegt u iets anders, hoe komt dat? De reden was dat hij mij moest geven voor hem en omdat hij een oude persoon is.

Oké, maar dit is een ander verhaal dat u vertelt, bij DVZ vertelde u dat de dorpsoudsten bemiddelde waardoor hij vrij werd gelaten, maar nu zegt u dat er niemand hielp bij zijn vrijlating, dat is iets totaal anders, hoe komt dit verschil er in uw verklaringen? Neen dat zei ik niet, als ze het schreven zo is dit niet mijn probleem, dan zei ik dat hij oud was en dat ze hem daarom lieten gaan.[...]” (gehoorverslag CGVS 9 juli 2025, p.23).

Verzoeker slaagt er dan ook niet in met zijn a posteriori bewering de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier of reden waarom zijn vader werd vrijgelaten door de taliban, die steun vindt in het administratief dossier, onderuit te halen.

Onder het kopje “5. De datum van de dreigbrief” geeft verzoeker toe dat hij “een fout” maakte. Hij wijt dit aan zijn beperkte opleiding en het feit dat niet sterk is met data.

De Raad wijst erop dat verzoekers uitleg niet volstaat gelet op het feit dat hij zich niet slechts ‘vergist’ over de datum waarop hij de dreigbrief kreeg maar dat de chronologie van de door hem geschetste vervolgingsfeiten en zijn eraan gekoppeld vertrek er volledig mee wordt onderuit gehaald. Met name kan worden gelezen in de bestreden beslissing dat uit een vertaling van de dreigbrief blijkt dat deze werd opgemaakt op 6 september 2021 terwijl verzoeker verklaarde deze ongeveer twee dagen na de machtsovername te hebben ontvangen, dus op 17 augustus 2021 en hij vijftien dagen na de machtsovername het land verliet, dus op 30 augustus 2021. Dit betekent dat de dreigbrief werd opgesteld nadat verzoeker Afghanistan verliet. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt nochtans duidelijk dat verzoeker verklaarde nog thuis te zijn op het moment dat hij de dreigbrief kreeg:

“Dan als ik thuis kwam was mijn moeder heel blij dan kregen we een brief en na die brief ging ik weg, ik verliet mijn huis [...]

Na het krijgen van de brief ging u naar de maternale oom klopt dat? Ja, als de dreigbrief kwam ging ik naar mijn maternale oom zijn huis” (gehoorverslag CGVS 9 juli 2025, p.22).

“Dus als ik het goed heb was u wel nog in uw eigen huis als u de dreigbrief kreeg? Ja ik was thuis” (gehoorverslag CGVS 15 januari 2026, p.13).

Verzoeker laat deze vaststelling, dat zijn verklaring dat hij nog thuis was in Afghanistan toen hij de dreigbrief kreeg, niet strookt met de inhoud van de dreigbrief waaruit blijkt dat hij werd opgemaakt toen hij het land al had verlaten, ongemoeid. De Raad treedt verweerder bij dat deze vaststelling een ernstige tegenstrijdigheid betreft die de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrief fundamenteel ondergraaft en de bewijswaarde ervan teniet doet.

Onder het kopje “6. De naam van verzoeker op de dreigbrief” betoogt verzoeker dat het volkomen logisch is dat zijn naam erop wordt vermeld gezien zijn vader oud is en zijn broer gehandicapt waardoor zij minder belangrijk zijn voor de taliban.

Door louter zijn verklaringen te herhalen die reeds werden beoordeeld door verweerder en ervan overtuigd te zijn dat deze volkomen logisch zijn, brengt verzoeker niets in tegen de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat enkel verzoeker in de dreigbrief wordt vermeld gelet op het feit dat het zijn vader was die eigenaar was van de winkel en dat verzoeker verklaarde dat zijn vader werd meegenomen door de taliban na ontvangst van de dreigbrief waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat ook hij zou worden vermeld in de dreigbrief. De Raad treedt verweerder dan ook bij waar hij vaststelt dat dit opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban aan verzoekers adres.

Onder het kopje “7. Volgens het CGVS is het weinig aannemelijk dat de Taliban nog langskomt” voert verzoeker aan dat hij het enige doelwit is van de taliban aangezien hij de enige gezonde man is van de familie.

Met deze blote bewering slaagt verzoeker er allerminst in de volgende pertinente vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing onderuit te halen: *“Het is weinig aannemelijk dat wanneer de taliban u actief zouden viseren ze tot op heden geen acties zouden ondernemen tegen uw familie, dewelke nog steeds woonachtig is in Kabul. Volgens uw verklaringen keerden de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog enkele keren terug naar uw huis waarbij ze bij uw familie informeerden naar uw verblijfplaats, maar waarbij ze geen andere feiten stelden ten aanzien van uw familie (CGVS II, p. 17). Daarbij is het niet aannemelijk dat ze uw vader, als uitbater van de winkel, en uw broer met hetzelfde profiel als u, verder met rust zouden laten. Daarenboven was uw aangifte bij de taliban zelfs een voorwaarde voor de vrijlating van uw vader door de taliban (CGVS I, p. 22-23). Het feit dat uw vader tot op heden niet aan deze voorwaarde zou hebben voldaan, zonder dat dit heeft geleid tot enige vorm van hernieuwde vervolging, terwijl ook uw broer niet werd gearresteerd of gedood door de Taliban, is niet coherent met de door u voorgehouden vervolgingscontext. U maakt bovendien geenszins aannemelijk waarom de Taliban u heden nog zou viseren, terwijl uw vader en broer, die een gelijkaardig profiel hebben, tot op heden zonder problemen in Afghanistan verblijven. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op wezenlijke wijze.”*

Tot slot laat verzoeker volgende vaststellingen van de bestreden beslissing in verband met de documenten en de video's die zijn te zien op een USB-stick volledig ongemoeid waardoor ze overeind blijven:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw vader en broer (stuk 1 inventaris documenten) zijn een loutere aanwijzing van jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat. De documenten betreffende de medische problemen van uw broer (stuk 2 inventaris documenten) tonen slechts aan dat uw broer het slachtoffer werd van een explosie hetgeen hier boven niet werd weerlegd. Echter toont u niet aan dat deze explosie gelinkt was aan uw activiteiten. De dreigbrief die u voorlegde (stuk 3 inventaris documenten) kan bovenstaande beoordeling niet wijzigen aangezien de vaststellingen in deze dreigbrief niet verenigbaar zijn met uw eigen verklaringen. De USB-stick met daarop twee video's (stuk 4 inventaris documenten) tonen slecht enkele beelden van (gewapende) mensen op een plein. Er is in deze video's niets af te leiden dat gelinkt kan worden aan uw tewerkstelling in de winkel, noch aan de door u voorgehouden feiten van vervolging. Deze video's bieden noch een bevestiging, noch een weerlegging van uw asielrelaas en hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande beoordeling. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.5.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie”*.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel concreet element aan inzake verwestering. Waar hij er ter terechtzitting nog op wijst dat hij Belgische vrienden heeft waarmee hij voetbalt, dat hij werkt in een tomatenkwekerij, dat hij les zal volgen en dat hij alcohol drinkt, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat van dit alles documenten voor te leggen. Alleszins kan wat hij ter terechtzitting verklaart, er bezwaarlijk op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker nog op *“de recente situatie in Afghanistan”* en betoogt dat *“het structureel en systemisch mensenrechtendeficit”* waarvan sprake sinds de machtsovername door de taliban, in 2025 aanhoudt. Hij verwijst vervolgens naar twee verslagen van UNAMA, *“Human Rights Situation in Afghanistan: Januari – March 2025 Update”* en *“Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update”*, waarin grootschalige mensenrechtenschendingen worden gedocumenteerd. Vervolgens gaat hij specifiek in op mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van personen die onvrijwillig terugkeren naar Afghanistan waarbij hij verwijst naar *“UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees”*, van 24 juli 2025. Hij benadrukt dat uit dit rapport blijkt dat *“langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering”*. Hij besluit dat *“staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non-refoulementsbeginnsel in het internationaal recht”*. Hij vervolgt dat ook ngo's een *“consistent en verontrustend beeld”* schetsen waarbij hij verwijst naar mensenrechtenschendingen en de preciaire humanitaire situatie zoals gerapporteerd in *“Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan”*. Volgens hem vergroten deze omstandigheden de kwetsbaarheid van personen die terugkeren naar Afghanistan, *“in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.”* Hij stelt dat het van belang is voormelde landeninformatie, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België, te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Vervolgens bespreekt hij algemeen drie elementen waarvan hij stelt dat ze relevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek waarbij een eerste relevant element de *“lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan”* is. Hij wijst er in dit verband op dat de *“de facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen”*, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een Westers land of wegens afwijkend gedrag waardoor langdurige afwezigheid uit Afghanistan tot een verhoogd risico bij terugkeer leidt. Volgens verzoeker blijkt dit uit het voormeld rapport van UNAMA/OHCHR van 24 juli 2025 evenals uit *“het laatste verslag van UNAMA”* van september 2025 waaruit hij uitgebreid citeert. In het citaat van verzoeker waarin de problematische mensenrechtensituatie in Afghanistan onder de taliban wordt besproken, kan voor wat betreft terugkeer worden gelezen dat UNAMA verwijst naar zijn rapport *“No safe haven, human rights risks faced by persons involuntarily returned to*

Afghanistan" waarin mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd ten aanzien van personen met specifieke risicoprofielen die gedwongen terugkeerden naar Afghanistan. De problematische mensenrechtelijke en humanitaire situatie in Afghanistan wordt verder geschetst door verzoeker aan de hand van citaten uit *"UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Women's Repression and Summary Trials in Afghanistan"*, van 11 augustus 2025, *"verslag van UNAMA van 10 december 2025"*. Verzoeker besluit dat er een vaststaand risico is dat zijn basisrechten en mensenrechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Afghanistan en dat deze schendingen het gevolg zijn van een politiek gevoerd door de de facto overheden.

Vervolgens wijst verzoeker op een tweede essentieel element, zijn integratie in België. Hij gaat hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken, dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft. Hij wijst hierbij op een bron van Statbel en een rapport van Myria, *"Migratie in cijfers en in rechten 2025"*. Hij betoogt dat "integratie-elementen" een rol spelen bij de beoordeling of een verwijderingsmaatregel evenredig is. Voor wat betreft terugkeer naar Afghanistan voert verzoeker aan dat wanneer "iemand" jarenlang een leven in België heeft opgebouwd dit immers een disproportionele inmenging kan betekenen in het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Tot slot wijst verzoeker nog op de *"Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025"*.

Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer waarbij hij voornamelijk uitgebreid citeert uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025. Hij voert aan dat hieruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders uit het Westen zeker problematisch blijft. Hij benadrukt dat IOM niet meewerkt aan terugkeer uit het Westen, stelt dat SEM zelf toegeeft *"dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat"*, dat het aantal terugkeerders gemonitord door UNHCR, waarbij werd vastgesteld dat 98% geen fysieke veiligheidsproblemen ondervond bij terugkeer, slechts een klein deel is van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije en dat bovendien wel degelijk problemen werden gerapporteerd. Verder stelt hij dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen tijdelijke en permanente terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn en verwijst hierbij naar een VN-rapport van juli 2025. Verzoeker stelt dat wordt bevestigd door berichtgeving over een recente aardbeving die plaatsvond op 3 november 2025. Waarbij hij wijst op een persbericht van de New York Times van 2 november 2025. Tot slot citeert hij nog uit de EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"* van januari 2026 waarbij hij stelt dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekers algemeen betoog geen afbreuk doet aan voormelde individuele beoordeling waaruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een risicoprofiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de taliban zou komen bij terugkeer noch heeft aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker ten einde een verzoek om internationale bescherming te beoordelen maar hij beperkt zich tot veralgemeende stellingen en het citeren van landeninformatie zonder dit op zijn concrete individuele situatie te betrekken. De Raad stelt vast dat nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat wordt gerapporteerd over mensenrechtenschendingen ten aanzien van terugkeerders louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de zeer strikte versie van de sharia toegepast door de taliban die leidt tot mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Waar verzoeker nog algemeen ingaat op het aspect integratie in België; wijst de Raad erop dat, nog los van de vaststelling dat verzoeker niet aantoonbaar geïntegreerd te zijn, het feit dat een persoon in België zou zijn geïntegreerd niet betekent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekers algemeen betoog over integratie en een multiculturele samenleving is op dit vlak niet dienstig. Voor wat betreft de rol die integratie speelt bij het al dan niet nemen van een verwijderingsmaatregel in het kader van artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te

bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar voormelde COI-Focus over kindhuwelijken aangezien hier in verzoekers geval geen sprake van is.

Tot slot toont verzoeker door algemeen te citeren uit het eerder in dit arrest besproken rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025 en hierbij een aantal kanttekeningen te plaatsen niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd door de taliban. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door op te werpen dat IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen, en dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Door nog te stellen dat SEM zelf toegeeft *“dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat”* en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd brengt verzoeker niets in tegen de bevindingen dat de SEM tijdens zijn onderzoek geen bewijs heeft gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36). Dit blijkt ook uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota weergegeven citaten. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien

uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is aldus of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran

en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het voegen van landeninformatie in zijn aanvullende nota, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en

ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "violence against civilians" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "Afghanistan Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat zijn buurt Othkel in Kabul is getroffen door een bomaanslag waarvan de taliban stelt dat hij werd veroorzaakt door de Pakistaanse autoriteiten terwijl hij er zelf van is overtuigd dat de taliban de dader zijn omdat ze de inwoners van het "*ongelovigen-dorp*" willen straffen. In zijn aanvullende nota lijst hij drie persartikelen van de New York Times van maart 2026 op waarin onder meer een luchtaanval van Pakistan op Kabul wordt beschreven waarbij een afkickcentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Deze artikelen gaan verder in op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden. De Raad kan verzoeker echter niet volgen waar hij besluit dat de bijzondere onveiligheid als gevolg van de Pakistaanse aanvallen minstens de subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Verzoeker toont met zijn verklaring en zijn oplistings van voormelde drie persartikelen niet aan dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade verhogen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan -om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES